

1 SKYRIUS

Matant šį siaubą Ovenui norėjosi rėkti. Bet jis neįstengė, o košmaras nesiliovė, vertė jį giliai širdyje savęs klausti:

– Ar kas nors gali man pasakyti, kiek būtų trys ketvirtosios kart dvi trečiosios?

Ponas Barberis stovėjo Oveno klasėje prie lentos sunėręs rankas ir laukė, kol kas nors pasiūlys atsakymą.

Ne, tai ne *tas* klausimas. Klausimas iš tikrųjų štai toks: ar yra pasaulyje kas nors nuobodžiau negu trupmenos? Ovenas susiraukė, nes ponas Barberis, nesulaukęs savanorių, ėmė pats rinkti žmogų.

– Mari? Trys ketvirtosios kart dvi trečiosios?

Jei būtum įkalintas kambaryje be langų ir durų, be jokios veiklos, dar būtum užrištomis akimis ir tave verstų

vardyti skirtingus medžių pavadinimus? Būtų visai nuobodu, bet ne taip nuobodu kaip trupmenos.

– Viena antroji, – atsakė Mari. Ponas Barberis linktelėjo.

O jei kas nors tau duotų tiek limonado, kad valandų valandas neužmigtum, ir skaitytų tau baldų instrukcijas? Užsienio kalba?

O jeigu dar nejučiomis po truputį imtum pramokti tą kalbą? Nors kai kuriems čia netgi pasirodytų verta kančios. Taigi visai netinka.

– Ovenai? – tarė ponas Barberis. – O tu? Viena trečioji kart dvi trečiosios.

– Dvi devintosios? – su dirbtiniu entuziazmu atsakė Ovenas.

– Teisingai, – tarė ponas Barberis ir pasisuko atgal į lentą, o Ovenas toliau galvojo.

Jei susirgęs turėtum likti namie ir karščiuotum taip, kad būtų neįmanoma mąstyti arba ką nors veikti, liktų tik žiūrėti televizorių, bet rodytų vieną vienintelį kanalą, o jame būtų reklamos, reklamuojančios kitas reklamas. *Tada* tai būtų gana nuobodu.

– Viena trečioji kart viena trečioji? – paklausė ponas Barberis. – Gabrieliau?

– Viena devintoji? – atsakė Gabrielis apsilblausiusiu žvilgsniu.

Ne, trupmenos vis tiek laimėtų. Ir dar kaip.

Galėtų įvykti kokia pašėlusė elektros avarija ir dėl to per anksti suskambėti skambutis. Aišku, to dar niekad nėra pasitaikę, bet Ovenas buvo optimistas. Ir visai tuo didžiavosi, nes kamuojamam visų šitų matematikos problemų ne taip lengva išsaugoti optimistinį požiūrį.

– O kaip tada keturios penktosios kart viena aštuntoji? – paklausė ponas Barberis. – Betani, gal tu žinosi?

Nesulaukęs atsakymo ponas Barberis atsisuko į klasę.

– Betani?

Ovenas dirstelėjo sau per petį ir pamatė, kad Betani užlindusi už matematikos vadovėlio, nematyti net galvos. Nejaugi ji miega? Čia tai būtų narsu. Kvaila, bet narsu.

Šiaip ar taip, bent jau kas nors vyksta, tai pamoka pasidarė bent koku *trečdaliu* įdomesnė. Ovenas prisidengė ranka šypseną. Trečdaliu. Cha!

– Betani! – suriko ponas Barberis.

Betani pašoko, o jos matematikos vadovėlis nuvirto į priekį ir atidengė kai ką kito: „Čarlį ir šokolado fabriką“.

Ups.

Ponui Barberiui piktai stebeilijant, Betani sekundėlę apsižvalgė, jos veide šmestelėjo sumišimas ir baimė. Ovenas susigūžė laukdamas, kol ponas Barberis ims rėkti, bet, laimė, kaip tik tą akimirką suskambo skambutis ir paleido juos pietauti.

– Gerai, eikite, – tarė ponas Barberis. – Visi laisvi, išskyrus tave, Betani.

Mergaitė linktelėjo, ilgi bronzos spalvos plaukai dengė jai veidą. Ovenas užjaučiamai į ją žvilgtelėjo, o tada pastebėjo kai ką keisto.

Ar jai ant smakro šokoladas?

Bet tada kiti mokiniai užstojo jam vaizdą ir jis tik patraukė pečiais, nenorėjo ir pats būti aprėktas. Be to, kadangi jau pietūs, tai dabar laukia bent pusvalandis be trupmenų.

Atstovėjęs valgyklos eilėje, kurią nutarė irgi įtraukti į savo nuobodžiausių pasaulyje dalykų sąrašą, Ovenas, nešinas padėklu su pica ir pienu, ėmė žvalgytis vietos atsisėsti. Pasvarstė apie stalą su keliais berniukais iš klasės, bet einant pro šalį jie nekreipė dėmesio, tad jis nesustojo, apsimetė, kad taip ir ketino sėstis vienas pats.

Na, dėl to ir pasiėmė knygą. Ne pirmą kartą tenka sėdėti vienam.

Ovenas jau du kartus skaitė „Kylį Gnomapėdį ir visa ko pabaigą“, bet kaip tik kitą savaitę turi išeiti septintoji serijos dalis, tai nepakenks truputį atsinaujinti. Nors jo mama ir dirba bibliotekoje, vis tiek buvo nelengva susiveikti egzempliorių. Šitos knygos gale daktaras Teisybis vis dėlto netikėtai užpuolė Magistrą, Kylio mokytoją. Bent

penki Oveno pažįstami manė, kad Magistriui gresia mirtis. Ir bent dešimt sakė, kad šita knygų serija – tik „Hario Poterio“ kopija. Gal ir taip, bet vis tiek visiems patinka.

Pradėjęs skaityti paskutinį skyrių, kuriame daktaras Teisybis įsilaužia į Magistro apverstą bokštą, Ovenas akies krašteliu pastebėjo, kaip į valgyklą įdrožė Betani. Išsidrėbė prie stalo kitoje valgyklos pusėje, išsitraukė savo knygą ir įtartinai apsižvalgė. Tada nuleido galvą, kažką suvalgė, atsitiesė atgal ir vėl ėmė žvalgytis į šonus.

Ką ji ten daro? Valgo pasislėpusi už knygos? Ar išvis turi kokio maisto? Ar ji...

Ups. Na, dabar tai spokso į *ji*.

Ovenas iškart ėmė žvalgytis visur, išskyrus į Betani, bet buvo per vėlu. Ji trenksmingai užvertė knygą, piktai dėbtelėjo ir nepatenkintai prunkštelėjusi pasileido iš valgyklos.

Ovenas atsiduso ir numetė savo paties knygą ant stalo. Ji turbūt gėdijosi, kad buvo aprėkta, ir nenorėjo, kad kas nors spokсотų, tai jis tikriausiai tik pagadino reikalus. Šaunumėlis.

Užgraudtas kaltės, Ovenas atsikėlė nuo kėdės ir nukubėjo Betani pavymui norėdamas atsiprašyti ar ką nors pajuokauti. Tik išėjęs į koridorių nerado jokios Betani. Tiesą sakant, visas koridorius buvo tuštutėlis, išskyrus

„Čarlį ir šokolado fabriką“, kuri Betani kaip tik ir skaitė – knyga dabar gulėjo ant žemės po spintele.

Ką? Ji ne tik numetė knygą ant žemės, bet dar blogiau, Ovenas iš toli pamatė, kad knyga iš mamos bibliotekos. Net jai nepriklauso!

Ir ar ten šokolado dėmės?

Taip tai jau *negalima*. Ką Betani sau mano? Kaip galima pasiskolinti knygą ir ją išsteplioti šokoladu, net jeigu tai, na, atitinka siužetą? Juk ir kiti nori paskaityti tas knygas ir visai nepageidauja, kad jos būtų išterliotos maistu.

Purtydamas galvą Ovenas pakėlė knygą ir įsimitė į kuprinę, o tada parėjo į valgyklą, ruošdamasis grįžti prie svarbesnių reikalų, tokių kaip Magistro užpuolimas. Deja, kaip tik tada nutarė paplyšauti skambutis – žiauru, bet nieko naujo. Ovenas atsiduso, išmetė šiukšles ir parspūdino į dar vieną keletą valandų bukinantį pusiau mokymosi seansą.

Galiausiai, ačiū Dievui, diena pasibaigė, ir Ovenas šovė pro pagrindines duris lyg iššviestas iš patrankos. Lauke buvo taip malonu, kad jis bematant pasiekė mamos biblioteką, kur ji vakarais dirbdavo. Ovenas dažnai ateidavo pagelbėti, labiausiai dėl to, kad mama jį vertė, bet iš dalies ir dėl to, kad buvo smagu leisti laiką tarp visų bibliotekoje saugomų knygų.

Pasisveikino su mama, kuri lakstė nieko nespėdama, tada atsisėdo savo vietoje prie aptarnavimo stalo, kur keletą valandų per dieną išduodavo žmonėms knygas. Šitas darbas būdavo ir įdomus (galima pažiūrėti, kas ką skaito), ir gėdingas (galima pažiūrėti, kas ką skaito), ir nuobodus (galima pažiūrėti, kas ką skaito). Paprastai kas kelias minutes bent du iš trijų, taip pat ir šįvakar.

Kai veiksmas pagaliau aprimo, Ovenas atsiduso ir išsitraukė namų darbus, nes žinojo, kad mama, kad ir kokia būtų užsiėmusi, pastebėtų, jei *jis* nebūtų užsiėmęs, ir tada vis tiek priverstų dirbti. Tik susiruošęs imti matematikos vadovėlį pamatė kuprinėje tą Betani „Čarlį ir šokolado fabriką“.

Uoj, ups. Buvo truputį pamiršęs. Šiaip pakėlė knygą norėdamas atiduoti Betani ir smerkiančiai į ją paspoksoti, kad išterlioję šokoladu. Bet, dabar pagalvojus, ar ji išvis po pietų atėjo į gamtos mokslų pamoką? Negalėjo prisiminti, kad būtų ten matęs, kaip ir kitose popietės pamokose. Gal išėjo namo, nes tepliodama bibliotekos knygą šokoladu ir pati truputį persivalgė.

Ovenas patraukė pečiais ir grąžino knygą į biblioteką. Betani žinos, kur ieškoti, jei vėl užsimanys.

Mama prigavo jį dedant knygą ant krūvos, skirtos perkelti į lentynas, ir pažiūrėjo tuo savo žvilgsniu. Jis atsiduso ir atsistojo, žinojo, kas dabar laukia.

– Šitos visos į vaikų lentynas, – tarė ji. – Po truputį jau rakinsiu, bet paskui turiu dar reikalų raštinėje, tai sutvarkęs pabaik namų darbus.

Uch. Tai žinoma. Ovenas pakėlė knygų krūvą, maždaug pusės jo paties ūgio, tada lėtai nuslinko prie vaikų lentynų.

Kaip visada, čia buvo netvarka, lyg tiesiai prie Riko Riordano knygų uraganas būtų įsitėskęs į atominę bombą. Ovenas atsiduso ir ėmė tvarkytis, kelias įdomesnes knygas atidėjo į šoną. Čia buvo vienintelis tvarkymosi plusas – kartais rasdavo visai neblogai atrodančių skaitinių.

Po dešimties minučių lentynos atrodė bent truputį švariau, ant perkrautų spintų pridėliota dar daugiau nei aiškių rietuvių. Ovenas liūdnai pažvelgė į knygas, kurias atsinešė gražinti, tada vėl atsiduso ir paėmė „Čarlį ir šokolado fabriką“, nors ir žinojo, kad jam visai nėra vietos.

Bet tada, kaip tik suradus *D* skyrelį su Roaldo Dalo knygomis, nutiko kai kas keisto. Jo ranka... pašoko.

Jis pažiūrėjo į savo ranką, pagalvojo, kad bus įsivaizdavęs.

Bet knyga rankoje pašoko dar kartą.

– A! – riktelėjo jis ir paleido ją ant žemės. Ji garsiai tėsėsi ir truputį ramiai pagulėjo.

Tada pašoko trečią kartą.

Kas čia vyksta? Ovenas atsitraukė atgal, o tada knygos viršelis ir keli puslapiai ėmė ir patys savaime atsivertė.

Ar šita knyga apsėsta? O gal bibliotekoje vaidenasi? Ar galima manyti, kad tai nuostabu, net jei ir išsigandai?

O tada atsitiko dalykas, kurio Ovenas tikėjosi užvis mažiausiai pasaulyje.

Iš knygos vidurio išniro penki šokoladuoti pirščiukai, įsikibo už kampo ir ėmė traukti save laukan.